

סמיון לאפין

פסטיבל פלמנקו במרכז סוזן זלל

מארין [Manolo Marin] ומחול שנוצר במיוחד עבור. עם סיום שלב אי של התחרות, עלו לגמר טניה וינוקור, מיכל טסל ושיירי וילד. בערב הגאלה המסכם, חזרו המועמדות על הריקודים שנוצרו עבור. הפעם הן רקדו בביטחון רב יותר, נראו הרבה יותר משוחררות, הראו את יכולתן הטכנית והקרינו שמחת מחול אמיתית. במיוחד בלטה טניה וינוקור, שגילתה פוטנציאל של רקדנית גדולה. דומה שסערת הרוחות באולם היתה גדולה מזו שעל הבמה. אין ספק שבישראל אוהבים פלמנקו. אולי כי פלמנקו הוא אש התשוקה. אהבה בין גברים חתיכים לנשים מרהיבות. רומנטיקה לשמה. דבר שלא רואים די ממנו ביומיום, במאה העשרים הפרגמטית והשכלתנית, אם כי כולנו שואפים אליו, לפחות בחלומותינו. לכן, בכל ימי הפלמנקו בסוזן דלל, האולם היה מלא. מקצוענים ואוהדים שישבו באולם עודדו את

פסטיבל "ימי הפלמנקו", המתקיים כאן מדי חודש מארס זו השנה השביעית, פרש תוכנית רב-גונית, שכללה הופעות של רקדנים, זמרים ומוסיקאים, המוכרים כדמויות מובילות בארץ בסגנון הפלמנקו. הפסטיבל, לזכרה של עדי אגמון שנפטרה מסרטן בגיל 23, נועד לקדם את תרבות ספרד בישראל ולתת לרקדני פלמנקו ולקהל הרחב הזדמנות לצפות במופעים מקצועיים ולהשתתף בסדנאות. במסגרת הפסטיבל, התקיימה גם תחרות של תלמידי פלמנקו ישראלים בגילאים 17 עד 27; תחרות הפלמנקו הארצית מתקיימת אחת לשנתיים ובשנה בה לא מתקיימת תחרות, מארגנת הקרן פעילות חינוכית ויצירתית מוגברת. במשך שנה נערכו מבחנים לקראת בחירת חמש המועמדות להשתתף בתחרות, והן הגיעו מכל רחבי הארץ. כל מועמדת רקדה שני ריקודים: מחול חובה של מאסטרו מנולו

המועמדות בקריאות נלהבות ונרגשות, ממש כמו במלחמת שוורים. כל קומבינציה ריקודית וירטואוזית זכתה לקריאות "אללה". השופטים, כמו במיטב המסורת של סדרות הסרטים המקסיקאיים, שמרו על מתח גבוה. לפני שהודיעו על דירוג הזכות, הציגו לקהל מופע 'פלמנקו ספרדי לוחט' ממדריד - "ועכשיו אני הולך לדרכי..." - עם הסולן דומינגו אורטגה [Domingo Ortega]. מופע זה הועלה במשך שלושת ימי הפסטיבל, אבל בשבת היו האמנים במיטבם. הרקדנים שכנעו את הקהל שהפלמנקו אצלם בדם והריקוד הוא בשבילם כמו אוויר לנשימה. בתוך כדי סערת ההדרן, הניחה הכנרית מוניקה גומז [Monica Gomez] את הכינור

יואקלין - אשכנז

כוריאוגרפית ומורה לפלמנקו באקדמיה של מדריד, והרקדנים-הכוריאוגרפים הישראלים: שרון שגיא ועידו תדמור. כריסטינה הוייס [Cristina Hoyos] היתה אמורה להיות גם כן בחבר השופטים אך בסופו של דבר לא הגיעה. היה מעניין להתבונן איך מבצעים הצעירים הישראלים את המחול הספרדי המסורתי, באינטרפרטציה מזרח-ים-תיכונית. מי יודע, אולי בעוד כמה שנים גם בישראל, כמו במסורת הספרדית, יתחילו להבחין בין סוגי הפלמנקו השונים, לפי שמות הערים והאזורים, ויהיו כאן - סגנון פלמנקו ירושלמי, תל-אביבי, אילתי, ואף פלמנקו מטבעון או משער הנגב?

קשור בפרויקט, הודיעו על הזכות בפרסים. במקום השלישי - פרס בסך 2000 שקלים ומלגה לקורס קיץ (בסטודיו בארץ) - זכתה טניה וינוקור מרחובות, תלמידתה של מיכל נתן-שלי. במקום השני - פרס בסך 4000 שקלים ואותה מלגה, זכתה מיכל טסל מאלקנה, תלמידתה של סילויה דוראן, ובמקום הראשון - פרס בסך 12,000 שקלים ומלגה לקורס קיץ בסווייליה, זכתה שירי וילד, תלמידתה של נטע שיזף. (אולי כדאי לציין שווילד התגוררה בספרד במשך שנה לצורך השתלמות). מלגות ההשתלמות בקורס קיץ בספרד הן מענק של קרן חדשה, שנוסדה על-ידי כריסטינה הרן [Cristina Heeren], מנהלת האקדמיה למוסיקה ולמחול פלמנקו בסווייליה. שופטי התחרות היו נוריה קסטחון,

והצטרפה לרקדנים. כך עשתה גם הזמרת אלנה אנדוז'אר [Elena Andujar]. כדאי לציין שהמוסיקה והמחול בפסטיבל נהנו מ"שוויון הזדמנויות". ביום הראשון נוגן קונצרט של באלדי אולייר [Baldi Olier] - וירטואוז גיטרה משובח. הוא ניגן עם הרביעייה הקאמרית - מיצירתו שלו ומנגינות טנגו מפורסמות. צלילי גיטרה פתחו גם את ערב הגאלה (אם כי הגיטרה והשירים של דיויד ברוזה לא דיברו אל לבי). במשך ימי הפסטיבל הוצגה גם תערוכת תמונות של הצייר יצחק שלהבת: ציורים של רקדניות פלמנקו, עתירי תנועה אקספרסיבית, שניכרת בהם אהבתו של הצייר לנושא. לאחר מחיאות הכפיים הנלהבות לאורחים מספרד, התודות והמחמאות לכל מי שהיה